

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XVII. De his, quae Petrus scripsit ad Acacium, qui Chalcedonensem
Synodum susceperat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

γεγραμμένη, ἀντιγράφη ὁ ζήνων, Ἰπποκρίαν τῷ ἰωάννῃ ἐγκαλῶν, καὶ ὡς τότε χάριν τῆς ἐπισκοπῆς, ἐδίετέρον ἀπηλάθη.

A Imperatorem scripssisset, rescriptis Zenono, Joannem accusans perjurii, nec ullam aliam ob causam cum Episcopatu expulsum fuisse.

Κεφ. 15.

Περί καλανδίων τῷ ἀντιοχείας, καὶ ὅτι ἰσοεὶα κατεδικάσθη δια τῶν πρὸς ἰλλιον καὶ λεόντιον υπονοηθεῖσαν φιλίαν, καὶ ὡς πέτρος ὁ κναφύς ἠνάθη τῷ μογῶ, καὶ τῷ κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῷ ἱεροσολύμων.

Καλανδίων ὁ ἀντιοχείας πρόεδρος, γεγραφὼν τῷ βασιλεῖ ζήνωνι, ἀκακίῳ τε τῷ κωνσταντινουπόλεως προέδρῳ, μοιχὸν τὸν πέτρον ἀπεκαλέσθαι λέγων, ὡς τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναθεματίσκειν ἐπιτήσας ἀλεξανδρέων γνῶμεν, ὡς ὑστερον τῶν ἐσῶσιν δικασίαν καὶ ἀκρίβειαν, ἀμύνηται νομιθεῖς ἰλλε καὶ λεοντίῳ καὶ παμπρεπίῳ ἀπὸ τῶν ἐν ζήνωνι τυραννίδα πέτες, ὁ κναφύς, ὁ πρὸ καλανδίων καὶ σεφάνης, ὡς μοι λέλει, τὸν ἴδιον ἀπειλήθη θρόνον, ὡς καὶ πρὸ ἐνώπιον ζήνωνι καδυπεσημήνατο, καὶ συνοδικοῖς ἢ πρότερον τὸν τῆς ἀλεξανδρέων ἐρησάβῳ ἠνάθη ἢ τότε ὁ τῆς κωνσταντινουπόλεως πρόεδρος ἀκάκιος, καὶ μαρτυρεῖται δὲ ὁ ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος, συνοδικαῖς πρὸς τὸν πέτρον ἐρησάβῳ συλλαβαῖς. μετὰ ταῦτα τινες τῆς πρέτερας κοινῆς ἐπιπέρας ἀπέκριναν ὡς ἐντεύθεν τὸν πέτρον τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναθεματίσαι. ὑπερ ἐς ἀκάκιον ἐλθὼν τὸν κωνσταντινουπόλεως συνεβέβαξε, πέμψαι τε ἀποποιήσας τὰς ἐν τῶν ἐπιπέρας ἐς δὴ πέτρον πληροφορεῖν βελάμεν ὡς ἐδὲν τοῦτο ἀπεπραχῶς εἶη, ὑπομνήματα γέγραπεν, ἐν οἷς τινες εἰρηκασί μὴδὲν τοῦτο συνοδεῖναι γεγραφότι τῷ πέτρῳ.

B Sed & Calendio Episcopus Antiochiae, litteras scripsit ad Zenonem Imperatorem, & ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum, quibus Petrum adulterum vocabat: asserens eum, cum esset Alexandriae Chalcedonensem Synodum publice anathematizasse; verum Calendio aliquanto post Oasim in exilium relegatus est, eo quod Illi & Leontio ac Pamprepii, qui adversus Zenonem tyrannidem sumserant, partes fovisse existimaretur. Petrus autem cognomento Fullo, qui ante Calendionem ac Stephanum, ut jam dixi, Episcopus fuerat Antiochiae, sedem suam recuperavit. Qui quidem & Zenonis Henotico subscripsit, & synodicas litteras dedit ad Petrum Alexandriae urbis Episcopum. Cum eodem Petro Alexandriae Episcopo Acacius quoque Constantinopolitanus Episcopus communionem iniiit. Sed & Martyrius Episcopus Hierosolymorum ad eundem Petrum synodicas suas misit. Postea tamen quidam à communionem Petri se abjunxerunt: atque exinde Petrus Chalcedonensem Synodum publice anathematizavit. Quae res cum nuntiata esset Acacio Constantinopolitae Episcopo, non mediocriter eum conturbavit. Missi sunt Digiturab Acacio, qui rei veritatem inquirerent. Quibus cum Petrus persuadere vellet, nihil ejusmodi à se factum esse, acta confici curavit, in quibus quidam testati sunt, nihil hujusmodi, quod quidem scirent, à Petro factum fuisse.

CAP. XVI.

De Calendione Antiochia Episcopo, utque exilio damnatus sit ob amicitiam quam cum Illo & Leontio habuisse credebatur. Item quomodo Petrus Fullo Petro Mongo & Episcopis Constantinopolitae ac Hierosolymorum sociatus fuerit.

Κεφ. 16.

Περί τῶν ἐγγράφων πέτρος ἀκακίῳ διαξαμῆτι πῶν ἐν καλχηδόνι συνόδῳ.

Οὗτος ὁ πέτρος ὡς καθορνος καὶ παλίμωλος καὶ τῶν καιροῖς συνδιαβέμενος, ἠκίσα πρὸς μίαν ἐση γνώμην νῦν μὲν ἀναθεμα-

CAP. XVII.

De his, quae Petrus scripsit ad Acacium, qui Chalcedonensem Synodum susceperat.

Hic enim Petrus, veluti cothurnus quidam ac veterator, & qui temporibus sese accommodaret, in eadem sententia minime perseveravit. Sed

nunc Chalcedonensem Synodum sub anathemate damnabat: nunc palinodiam canens, eandem omnibus suffragiis amplectebatur. Itaque Epistolam scripsit ad Acacium Constantinopolitanum Antistitem, quæ ad verbum sic habet: Deus altissimus Sanctitati tuæ mercedem rependet pro tantis laboribus ac molestiis, quas per tot annorum curricula sustinisti, sanctorum Patrum fidem conservans: quam quidem assidue prædicans confirmasti. Quæ in fide symbolum quoque trecentorum & octodecim sanctorum Patrum rectè atque ordine positum invenimus: in quo olim baptisati credidimus, & nunc credimus: quod quidem etiam confirmatum est à centum & quinquaginta sanctis Patribus, qui Constantinopoli convenerunt. Tu ergo sine intermissione viam omnibus monstrans, sanctam Dei Ecclesiam adunasti. Quippe qui certissimis argumentis nobis persuaseris, nihil contra hæc actum esse in sanctissima & universali Synodo, quæ Chalcedone congregata est: utpote, quæ cum sanctis Patribus olim Nicææ collectis consentiat, eorumque decreta confirmet. Cum igitur nihil in ea novatum deprehenderimus, ultrò ac sponte consensum ac fidem ei accommodavimus. Cognovimus autem, monachos quosdam fraternitati nostræ invidentes, ad sanctissimas aures vestras quædam detulisse convitia, quæ sanctitatem tuam haud facillè adversum nos concitare potuerunt. Primum quidem quod sancti Patris nostri & Archiepiscopi, beati Timothei reliquias alium in locum transfulerimus. Quod quidem facinus, nec Deo acceptum, nec legibus consentaneum est. Deinde ad alterum crimen transfiliunt, quod nec verisimile est, & priore illo longe deterius videtur. Quo enim modo sanctam Chalcedonensem Synodum anathematizare potuimus, cui credidimus, & quam confirmavimus? Neque vero ignoras, ut arbitror, nec tuam latet Sanctitatem, quanta sit æmulatio ac levitas populorum nostrorum, & monachorum novis rebus studentium. Qui conjuratione facta cum quibusdam malevolis, qui ab ecclesia recesserunt, populum secum avellere conantur. At nos precationibus vestris adjuti, rationem excogitavimus quæ huic malo mederetur, nec sanctam Chalcedonensem Synodum ullatenus offenderet; quippe qui sciamus, nihil in ea novi gestum esse. Atque ut perlua-

Α τίζων τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον· νῦν δὲ παλινωδίαν λέγων, καὶ ταύτῃ ψήφοις αἰσθηταῖς δεχόμενος· γέγραφε τοίνυν ἐπιστολὴν ὁ αὐτὸς πρὸς ἀκάκιον τὸν τῆς καίσαριναι πόλεως πρεσβυτερον, ἐπὶ λέξεως ἔχουσαν ἕτως. Ὁ θεὸς ὁ ὑψίστος τῶν σωτηριωσίων ἀμέληται, ὑπὸ τε πόνων καὶ ματαμάτων τοσούτων, ὧν πασιδοξοῦν χροῖων ἐπιλάσας τὴν τῶν ἁγίων πατέρων πίστιν, ἐν καλαπαύσει κηρύττων ἐβεβαίωσε. ἐν καὶ τὸ σύμβολον κείμενον τῶν τῆς ἁγίας πατέρων ἐυρόντες ἀκολούθως, ἐν ᾧ βασιλικῶν ἐπιστάμενοι καὶ πισθόμενοι ὅτι ἐβεβαίωσαν οἱ συνελθόντες ἐν καισαριναι πόλει ἅγιοι πατέρες ρν'. ἐκκαταύσει τὴν νυν πάντας ὁδηγῶν, ἠνώσας τῶν ἁγίων πατέρων ἐκκλησίαν, τῶσας ἡμᾶς διαμεριστῶν ὑποδείγματα ὡς εἰδὲν ἐστὶ τῶν ταύτων ἀποπειραγμένων ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ καὶ κεμενικῇ συνόδῳ τῇ ἐν καλχηδόνι ἡμεῖς νη, συμφωνήσας καὶ βεβαιήσας τὰ ταύτων νικαῖα ἁγίοις πατέροισιν. εἰδὲν γὰρ διότι κανὸν αὐτοτελῶς συνεστήσαμεν καὶ πισθώσαμεν. μεμαθήκαμεν δὲ, ὡς τινὲς μεμαθῶντες φθονῶντες τῇ ἡμεῖς ἀδελφότητι εἰς τὰς ὑμῶν ὁσίας ἀκοῆς εἰσηνεγκαν τῶν δοξίας τινᾶς· ὅσα διχρητῶς μεταγέσασιν εἰς λύπην τὴν ὑμῶν ὁσιότητι, καὶ πᾶσι μὲν ὡς τὰ λείψανα τῶν ἐν ἁγίοις ἡμῶν πατέρων τῶν μακαρίων δεχόμενοι τιμωροῦμεν μεμνηνέκαμεν εἰς ἕτερον τόπον. ὅπερ πρῶτον μαθεῖτε θεῶ, ἕτε νόμοις πρέπον ἐστὶ καὶ ἐπι τῆτοις εἰς ἕτερον μελεπήθησαν ἀσύστατον καὶ τῶν προτέρων χεῖρον. πῶς γὰρ ἀνατιμασθῆναι ἔχομεν τὴν ἐν καλχηδόνι ἁγίαν σύνοδον, ἢ πισθίζαντες ἐβεβαίωσαμεν ὅσα ἀγνοῖται δὲ, εἰδὲν λέληθε τὴν ὑμῶν θεοφίλειαν τῶν παρ' ἡμῖν λαῶν ὁσίων καὶ ἡ ἐλαφεία καὶ τῶν νεωτερίζοντων ἐπιλότων μοναζόντων· οἱ πνευ μελετήσαντες ἅμα πῶν ἐδελοκάκοις τῆς ἐκκλησίας διποκλήσασιν, τῶν λαῶν διπαστῶν ἐπιχρητῶσι καὶ διὰ τῶν ὑμῶν δόξαν ἐσκεψάμεθα λόγον θεραπείας ἔχομενοι μηδὲν βλάπτοντα τὴν ἁγίαν σύνοδον τῆν ἐν καλχηδόνι, εἰδότες εἰδὲν καιρὸν ἔχον αὐτῇ πεπραγμένον καὶ πρὸς πεισμοσύνη τῶν ἀκεραίων καὶ διπολογίαν, τῶν ἐπισυνελ-

θόντας ἡμῖν τὸτο λέγειν ὑποποιήκαμεν
καὶ τὸτο μὲρ πολλὸς ἡρόμεθα, ταχέως
ἐκώλυσα. γνωρίζω ὅτι τῆ ὑμῶν ἀγισμῆ,
ὡς καὶ μέγιστον ἐπαυόναι οἱ τὰ ζιζάνια,
παύρητες αἰετὶ μονάζοντες, ὄργανα ἐαυτοῖς
ἐγκαταμίξαντες τινῶν μοναστηρίων ποτὶ μὴ
ὀικηζάντων, καὶ ἀειέρχοντα φήμας θευ-
λάντες διαφορὰς κατ' ἡμῶν, καὶ κατὰ τῆς
ἐκκλησιαστικῆς τῆ χειρὸς εἰρήνης, καὶ μηδὲν
ἡμᾶς συγχωρῶντες κανονικῶς καὶ πρεπόν-
τως τῆ ἀγία τῆ Θεῶ καθολικῆ ἐκκλησία
πράξην παρασκηδάζοντες τὸς παρ' ἡμῖν
λαὸς μάλλον ἀρχεῖν ἡμῶν ἢ περὶ πέδω
ἡμῶν, καὶ θέλῃσι ποιεῖν ὅσα μὴ πρέπει
θεῷ. πιστεύομεν ὅτι ὡς ἡ ὑμῶν ἀγισμῆ
διδάξῃ πάντα τὸν θεοτάτον δεσπότην
τῆς οἰκουμένης, καὶ παρασκηδάζῃ, ὡς
τύπον αὐτοῖς ἀσχετηθῆναι τῆς αὐτῆ γα-
λινότητος, τὸν δέοντα ἀεὶ τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς εἰρήνης, πρεπέσης θεῷ τε καὶ
βασιλεῖ ὡς πάντας ἐν τέτοις κατευνά-
ξεν.

Κεφ. ιη'.

Ὅπως ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρινός περὶ τῆ φίληκῆ τῆ πάπα φήμας
καθ' ἑαυτὸν ἀκακίῶ τῶ καὶ τῶ αὐτῶν παύρητος
πέμψα.

Ὁ Δεῖ ἰωάννης ὁ ἐν Ῥώμῃ πεφθυγὸς, Φί-
ληκατὸν μὲρ συμπλίκιον τῆς Ῥώμης ἐ-
πίσκοπον παρηνώχλη ἀεὶ τῆ ἀσχετῆ πέτρῃ
ἡρομεθῶν, καὶ πέτῃ, ὡς Ζαχαρίας λέγει, καθ-
αιρέτικόν ἀκακίῶ διαπεμφθῆναι ἀσχετῆ τῆ
αὐτῆ φίληκῆ τῆς ἀσχετῆς πέτρῃ ἕνεκα κοινω-
νίας. ὅπερ ὡς ἀκανονίως ἡρομεθῶν, καθὼς
ἰσθῆται τὰ αὐτῆ Ζαχαρία: Ἐπεδεδώχασιν
ῥῆνοι τῆ ἐν τῆ μονῆ τῆ ἀκοιμητῶν καλε-
μῶν τὸν μοναδικὸν μελιόντες βίον, δ' ἀκακίῶς
ἐσχετῆκατῶ. καὶ ταῦτα μὲν, Ζαχαρία γέ-
γραπται. δοκεῖ δέ μοι μηδὲν τῶν ἐπὶ τὸτο
πραχθέντων εἶδέναι μόνον δὲ ἀκολῶ ἢ
κροίτησιν ἀφῆρησθαι. ἐγὼ δὲ
τῶν γεγραμμένων τῶ ἀκείβειαν ἔρχομαι
λέξων. Διβέλλων ἐπεδεδωμῶν ἀσχετῆς
ἰωάννη τῶ φίληκῆ κατὰ ἀκακίῶ, ὡς ἀ-
σχετῆως πρέπει κοινωδοῖν, καὶ ἀεὶ
ἐτέρον ἀκανονίως παρ' αὐτῆ ἡρομεθῶν,
ἐλθόντα ἀσχετῆ τῆ φίληκῆ παρὰ τὸν

A deremus & satisfaceremus simpliciori-
bus, curavimus ut idem diceretur ab iis
qui unâ nobiscum conventus agunt.
Atque id quidem, cum totus eò incu-
buisssem, celeriter compressi. Cæterum
Sanctitatem tuam certiore facio, ne
nunc quidem cessare monachos, qui zi-
zania serunt, sibi que quosdam, qui nun-
quam monasteria incoluerunt tanquã
seditionis instrumenta adjungunt: &
hac illac discursantes, varios tumores
contra nos & contra pacem Ecclesiæ
Christi disseminare. Nec permittunt,
ut quidquam regulariter, & prout de-
cet, in sancta Dei Ecclesia geramus: id
B agentes, ut populus, qui nobis commil-
sus est, imperet potius quam obediat
nobis. Omnia denique moluntur, quæ
Deo indigna sunt. Verum Sanctitatem
vestram sacratissimo Imperatori cuncta
suggesturam esse confidimus, perfectu-
ramque, ut ab illius Clementia compe-
tens forma istis tribuatur, pro Ecclesia-
stica pace, quæ & DEO & Imperatore
digna est: adeò ut omnes iis, quæ sta-
tura fuerint, acquiescant.

CAP. XVIII.

C Quomodo Joannes Alexandrinus Episcopus
Felici Papa persuaserit, ut depositionis libel-
lum mitteret Acacio Constantinopolitano.

I Nterea Joannes, qui Romam confu-
gerat. Felicem Romanæ urbis E-
piscopum, qui Simplicio successerat,
de rebus à Petro gestis assidue inter-
pellare non cessabat. Tandemque ei
persuasit, sicut à Zacharia proditum
est, ut sententiam depositionis mitte-
ret ad Acacium, eò quod Petro com-
municaret. Cui quidem sententia,
ut quæ non ex præscripto canonum la-
ta esset; tradita enim est Acacio à qui-
busdam monachis Acæmitensis, ut
vocat monasterii: non acquievit A-
caci. Atque hæc quidem scripta
sunt à Zacharia in hunc Modum.
Porro Zacharias nihil eorum, quæ tunc
gesta sunt, exploratè cognitum habuis-
se mihi videtur; sed ea duntaxat, quæ
auditione acceperat, mutila atque
imperfecta nobis retulisse. Ego ve-
rò totius rei seriem accurate expo-
nam. Cum libelli à Johanne Felici
portecti essent adversus Acacium,
ut qui illicite Petro communica-
ret, & alia quædam gereret contra
Xx 3